

Наречений пообіцяв помститися окупантам за вбивство коханої

Вівторок 5 квітня 2022 року
№13 (16 757) Ціна 9 грн

Газета

ВОЛИНЬ

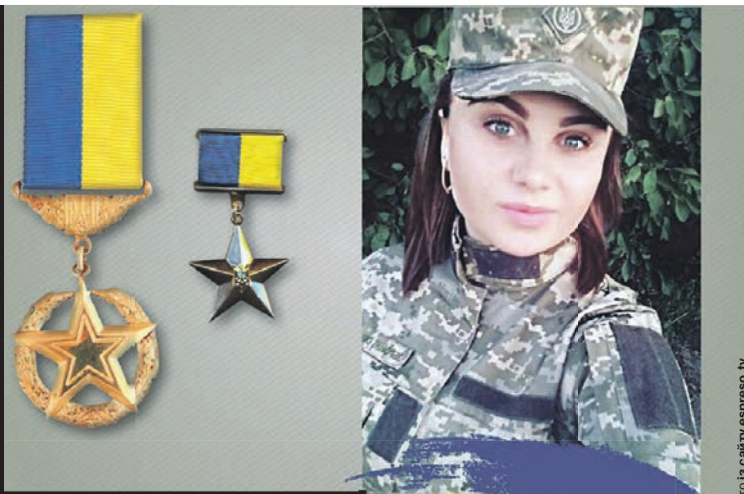
НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

Фото із сайтів reuters.com, ukrainform.ua, hytimes.com, bbc.com.

■ Фотозвинувачення

А Президент присвоїв військовій медичці, уродженці села Залізниця Корецького району Рівненської області Катерині Ступницькій звання Героя України

с. 2

На ці фотографії страчених на Київщині мирних мучеників навіть дивитися страшно... Нелюди з росії мають вічно горіти у пеклі!

ГЕНОЦИД У БУЧІ: тут розстрілювали українців заради розваги і потім заміновували тіла...

У цьому місті поблизу Києва знайшли «братську могилу», де поховані майже 300 людей, а на вулицях окупанти після себе залишили десятки трупів, багато з яких зі зв'язаними руками. Рашисти розстрілювали чоловіків від 18 до 60 років. А потім трупи заміновували...

Віктор ТРЕГУБОВ,
блогер, публіцист
та громадсько-політичний діяч

Цей відступ російської орди з Київської області треба дуже сильно фільмувати та максимально переказати. Бо те, що відбувалося там, не має ані найменшого військового пояснення.

Навіть знищення Маріуполя має збочену, психопатичну, але логіку. Пробиття коридору на Крим, вихід на адміністративні кордони, небажання нести втрати під час боїв в місті... Київщина не пояснюється нічим, крім аб-

«**Такого досвідчені люди не бачили навіть у близькосхідних конфліктах, найближчий аналог — Руанда.**»

солютно нелюдського складу розуму. Все те, що відбувалося тут, не мало військового сенсу. Навпаки, з цієї точки зору воно було шкідливе.

Місяць грабунків, вбивств і згвалтувань там, де завдання стояло завоювати прихильність місцевих. Розстріли заради забави. Морення голодом. Вбивство домашніх та свійських тварин. Нищення музеїв. Прицільне

полювання на вчителів. Мародерство навіть якихось дешевих дрібничок. Такого досвідчені люди не бачили навіть у близькосхідних конфліктах, найближчий аналог — Руанда.

Раніше я хотів побачити вогонь над Кремлем. Тепер я думаю про їхні деревні. Ці нелюди не з Москви йшли, а з «глибинки», з селищ із невимовними назвами. Це були навіть не якісь ідейні ватники, а звичайні Вані та Ахмети, часто призовники. Це була не каральна акція, а просто прояв їхнього бачення світу.

Такі вони. От він — їхній простий хлоп від землі та сохи.

І він схожий на людину ще менше за путіна.

■ Герої нескореної України

Наречений пообіцяв помститися окупантам за вбивство коханої

А Президент присвоїв військовій медичці, уродженці села Залізниця Корецького району Рівненської області Катерині Ступницькій звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно)

Їй було всього 25. Служила у Волинській бригаді. Бойова і хоробра Катя вкотре підписувала контракт зі Збройними силами, не полишаючи думки, що буде корисною на фронті. На Донбасі неодноразово рятувала життя захисників України. А з початку повномасштабного російського вторгнення була в самому епіцентрі боїв. Знову і знову мчала на порятунк, витягаючи з поля бою поранених. Батькам казала: «Усе добре. Я повернуся». 8 березня військовий медик сержант Катерина Ступницька загинула під обстрілами на Київщині. Ворожа ракета влучила в будівлю медштабу. Шансу вижити не було...

Як би важко не було, Катерина завжди казала, що саме у бригаді почуває себе на своєму місці.

і членів екіпажу. Дівчина оперативно надала першу медичну допомогу і вивезла танкістів у безпечне місце для подальшої евакуації. Сама ж одразу повернулася до підрозділу. «Звідки у неї стільки хоробрості?» — дивувались побратими молоді,

по периметру. Пряме влучання в будівлю, яку місцеві віддали для медштабу, не залишило шансів вижити. В середині Катерина перебувала разом із важкопораненим командиром. Побратими до останнього вірили, що Катю ще можна врятувати, тому з надією розбирали завали. Але дива не сталося. Навіть скупі на емоції воїни, які не раз бачили смерть на полі бою, не могли стримати сліз...

«**— Розум розуміє, а серце прийняти не може. Болить і не перестає. Дякуємо Богу, що вона в нас така була, тільки що мало... — сумує тато Каті.**»

У 20 ПРИЙШЛА ДО ВІЙСЬКОМАТУ І ЗАЯВИЛА: «ХОЧУ СЛУЖИТИ У БОЙОВОМУ ПІДРОЗДІЛІ!»

Стати медиком Катерина мріяла з дитинства. Після закінчення Дубнівського медколеджу деякий час працювала у ФАПі в селі Данічів на Рівненщині. Але думка бути корисною на фронті не полишала з першого дня після випуску.

але досвідченої після фронтових ротаций Катерини. Вечері окупанти завдали низку ракетно-бомбових ударів

Цю сукню красуня вишила бісером власноруч.

Тому у свої 20 дівчина прийшла до районного військкомату і заявила: «Хочу служити в бойовому підрозділі!». У відповідь почула: «Медики вкрай потрібні!». Далі був полігон, контракти, бойові позиції, неймовірні люди поруч. Хоч як важко було, завжди казала, що саме в бригаді — вона на своєму місці.

БАТЬКИ НЕ ХОЧТЬ ВІРИТИ, ЩО ДОНЬКИ БІЛЬШЕ НЕМАЄ

Журналістам, які побували в батьків Катерини після її похорону, мама Тетяна показала фото доньки в сукні, яку вона сама вишила бісером. Жінка розповіла, що Катя змалечку мріяла бути медиком. У 2016 році підписала контракт зі Збройними силами. Батьки намагалися переконати її бути цивільним медиком, але вона слухала своє серце. У вересні

знову пішла служити за контрактом. А після повномасштабного вторгнення росії в Україну поїхала на передову.

«Подзвонить — а в мене одразу сльози, — пригадує пані Тетяна. — «Мамо, не плач, все буде добре. Я повернуся», — казала донька».

«Не раз запитував: «А якщо вб'ють, то що буде?». — «Така доля моя», — відповідала. Розум розуміє, а серце прийняти не може. Болить і не перестає. Дякуємо Богу, що вона в нас така була, тільки що мало...» — сумує тато Каті.

Востаннє батьки чули доньку 8 березня, коли на підступах до Києва точилися запеклі бої. Вона тоді зателефонувала мамі і сказала, що все добре. Зв'язок, щоправда, переривався.

А там тоді розгоралося пекло. Катерина Ступницька була єдиною медичкою на роту. Врятований командир роти Микола Сенькевич, який під час авіанальоту був разом з Катєю у віддаленому будинку, що використовувався для медпункту ЗСУ, з лікарні журналістам розповів: «Коли з'явилися перші жертви, вона по команді під'їхала, забрала мого командира взводу, він був важкий. Потім було ще багато поранених. Вийшло, що я вцілів, а її... похоронили. Вона як зірочка була, доброзичлива, чуйна. Як тільки стану на ноги — помшуся. За кожного», — сказав командир роти.

Поквитається за Катю і її наречений, з яким разом служили і планували весілля. І ті хлопці, яких вона встигла евакуювати із поля бою.

Поховали Катю в рідному селі Залізниця Корецького району на Рівненщині. За визначну особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету й територіальної цілісності України, вірності військовій присязі Указом Президента України від 19 березня 2022 року № 148/2022 сержанту Катерині Вікторівні Ступницькій присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно). 11 квітня Катерині мало виповнитися 26...

За матеріалами Armyinform.com.ua, tsn.ua. ■

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

ПОБРАТИМИ ДИВУВАЛИСЯ, ЗВІДКИ У НЕЇ СТІЛЬКИ ХОРОБРОСТІ

«Підбили екіпаж танка командира першої роти!» — крикнув Катерині хтось із бійців. Вона вмить помчала за пораненими. Знала: якщо не вивезти зараз — можуть не вижити.

8 березня тривали запеклі бої за визволення селища Макарів на Київщині, через яке агресор хотів прорватись до столиці. Ворожа артилерія накривала населений пункт без перестанку. Але українські воїни героїчно протистояли, нещадно знищували окупантів, відкидаючи їх усе далі.

Під безупинним вогнем противника Катерина змогла евакуювати всіх: і командира,

■ У номері!

Рашистів чекає поразка: віщунка назвала переломну дату

Відома астрологиня Анжела Перл, яка народилася у маленькому містечку в Миколаївській області, а нині проживає в Австралії, заявила, що квітень стане переломним у війні України та Росії. Ключова дата — 12 квітня

Леонід ОЛІЙНИК

За словами Перл, війна може в тій чи іншій фазі тривати до літа. Астрологиня підкреслила, що у квітні буде з'єднання Юпітера та Нептуна, яке вважається переломним. Таке явище спостерігалося в 1919 році, коли закінчилася Перша світова, в 1945 році — коли закінчилася Друга світова війна. «Зараз таке ж з'єднання Юпітера з Нептуном буде у квітні. Точна дата — 12 квітня. Тож у цьому місяці стане зрозуміло, що війна не може продовжуватися і що перемога буде за Україною. Україна не може не перемогти. Це просто на всіх гороскопах, на всіх картах видно. Я вірю в перемогу, не сумніваюся анітрохи», — зазначила Перл.

Вона додала, що у перший тиждень квітня відбудеться з'єднання Марса і Сатурна, тому можливий новий виток ескалації, який, імовірно, припаде на 5–6 квітня. Загалом увесь місяць точитимуться бої, але він буде переломним. Ще фази ескалації можливі 4 червня, в останні дні липня — на початку серпня і до середини серпня. ■

■ Фотофакт

На Волині протиповітряна оборона збила 2 ворожі ракети

Голова обласної військової адміністрації Юрій Погуляйко повідомив, що в понеділок на Маневиччині було знешкоджено повітряну ціль

«За попередніми даними, силами ППО була збита повітряна ціль. Уламки впали на будівлю в одному з населених пунктів. Жертв немає», — написав він у своєму telegram-каналі. О котрій годині це сталося, голова адміністрації не уточнив. Але додав, що на місці події працюють спеціалісти. Як стало відомо пізніше, від уламків ракети, запущеної з білорусі, постраждала хата в Оконську (на фото). А сьогодні Юрій Погуляйко повідомив, що вночі над областю була збита ще одна ракета.

На щастя, жертв немає.

Росія хоче оголосити хоча б якусь «перемогу» до 9 травня

Тепер Кремль зосередиться на взятті під контроль Донбасу та інших регіонів Сходу України

Ольга СОКОЛОВА

Про це пише CNN із посиланням на американську розвідку, що, втім, зрозуміло і без неї. Путін хоче показати «перемогу» і «на Сході України він, швидше за все, досягне цього», вважають американські військові. Перехоплення їхньої розвідки свідчать, що російський цар зацікавився на даті 9 травня. «Путін влаштує «парад перемоги» 9 травня незалежно від воєнної ситуації чи мирних переговорів, — сказав один із представників CNN і з іронією додав: — З іншого боку, парад перемоги з якими військами та технікою?».

Водночас американські розвідники кажуть, що путін готується до «довгої, затяжної війни у стилі Чечні», бо не бачить інших варіантів для себе. ■

■ Прямая мова

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, жорстко звернувся до російських матерів після звірств, які у Бучі та інших населених пунктах вчинили окупанти:

Советую посмотреть матерям российских военных (фото та відео закатованих людей. — Ред.). Посмотрите, каких ублюдков вы вырастили. Убийцы, мародёры, палачи.

■ Схиляємо голову

Волинський герой знищив до тридцяти одиниць ворожої техніки

У свої 33 Олександр Лук'янович із Зимного Володимир-Волинського району отримав бажане підвищення, мав чудову дружину, придбав житло, зробив ремонт і вдруге став батьком... Здавалося б, ось він – заслужений комфорт, спокій та сімейний затишок! Живи та радій!

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

Та саме тоді чоловік рішуче заявив: «Звільняюсь! Іду до війська!». Рішення, м'яко кажучи, усіх шокувало... Дружина плакала та намагалась відмовляти. «Що ти? Броня мене захистить! Та й взагалі я фартовий», — переконував Олександр. Батьків і брата поставив просто перед фактом, прийшовши в гості у військовій формі... «Пи-

а здається, що пройшла ціла вічність, — ділиться спогадами Володимир Лук'янович, брат загиблого... — Я сто разів обдумав, чому ж він так вчинив. Але тепер точно знаю: Сашко був занадто справедливим й казав усе часто в лоб. За сміливість і справедливість його усі й поважали. Мабуть, на війні він міг реалізувати ці якості...

Побратими зазначають,

Фото із сайту АрміяInform.

Сашко рідко телефонував дружині, але при цьому завжди казав: «Усе буде добре!».

«Сашко був занадто справедливим й казав усе часто в лоб. За сміливість і справедливість його усі й поважали. Мабуть, на війні він міг реалізувати ці якості.»

шаюсь, синку!» — сказав батько, потиснувши руку, доки мати втирала сльози. Тоді ніхто й подумати не міг, що електрик, який усе життя пропрацював на залізниці, стане танкістом від Бога!

— Це було пів року тому,

що на посаді старшого механіка-водія у роті танкістів Сашко був на сто відсотків на своєму місці.

— В Олександра відразу все виходило, за що не візьметься, — все горить у руках, — роз-

повідають вони. — Він дуже любив свій танк! І не просто любив, а ще й добре знав його й вмів експлуатувати! Та й спільну мову з колективом знайшов із перших днів. Настільки приязну та доброзичливу людину ще спробуй пошукати!

Після початку служби Олександр бував удома нечасто, все ротація за ротацією... Обіцяв, що скоро настане такий

довгоочікуваний мир і тоді вже вдосталь набавиться з дітками і обов'язково поїде з дружиною відпочивати! Восстаннє чоловік був удома на Новоріччі свята. На жаль, бажання, яке його рідні загадали під келих шампанського, не здійснилось... Після повномасштабного вторгнення окупантів родина взагалі не знала, де саме воює Сашко. Лиш зрідка телефонував дружині, щоб ска-

зати: «Усе буде добре!». А вона вірила йому як ніколи... Та вперше за понад десять років чоловік не дотримав обіцянки...

... 25 лютого на Київщині Олександр разом з екіпажем знищив до тридцяти одиниць ворожої техніки! Бій тривав більш ніж дві години. Сили противника переважали, та до такого опору, схоже, вони готовими не були. Коли вже відступали під натиском наших військ, налетіла ворожа авіація. Від прямого влучання в танк Олександр загинув...

— Сашко змалечку був активним... Немов поспішав жити... Він завжди говорив про мир в Україні. Шкода, що його так і не дочекався, — додає наостанок брат загиблого Героя. — Та завдяки Олександру й іншим українським воїнам Київ стоятиме завжди!

Поховали бійця у Володимирі. Після болючої втрати дружина та діти Героя поїхали жити у Польщу, там їм буде безпечніше. Із собою Анна взяла фотографії та нагороди чоловіка, аби завжди їхні діти пам'ятали, який у них був сміливий тато...

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету й територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Указом Президента України від 2 березня 2022 року № 94/2022 солдатіві Олександру Володимировичу Лук'яновичу присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Джерело: АрміяInform. ■

■ Болить!

Фото Ігоря ЛІСОВОГО.

Місто проводить в останню дорогу Євгена Анталовці.

Тіло молодшого брата-героя доставив додому старший

Минулої неділі в Нововолинську в останню земну путь провели військовослужбовця 14-ї бригади імені князя Романа Великого Костянтина Неделкова

Алла ЛІСОВА

Нововолинці навколішки вшанували Героя, вишикувавшись обіч дороги від в'їзду у місто і до Свято-Духівського собору. Костянтин навчався у місцевій гімназії, згодом здобув робітничу професію, працював на будовах. У 2017 році уклав контракт на службу в Збройних силах України. Останнім часом боронив Батьківщину від російських фашистів на Миколаївщині. Тут поклав свою голову за нашу свободу.

Тіло молодшого брата доставив старший — Сергій, який також воював на фронті у складі цієї бригади.

Панахиду за загиблим воїном Костянтином відправили священники ПЦУ Нововолинського благочиння. У скорботі мама воїна-героя, дружина, син, дочка. Провести в останню дорогу Костянтина Неделкова прийшли родичі, друзі, сусіди, побратими по зброї. Поховали його у селищі Благодатному.

Тижнем раніше у Свято-Михайлівському храмі

Нововолинська відспівали ще одного захисника нашої землі Євгена Анталовці. Старший солдат 14-ї легендарної бригади імені князя Романа Великого загинув на Миколаївщині, де веліся запеклі бої. У мирному житті Євген трудився зварником на місцевому підприємстві «Денк ТПР». У 2016 році пройшов горнило боїв у зоні АТО. З перших днів повномасштабної війни знову став до боротьби з російською ордою.

Міський голова Борис Карпун висловив на жалобній церемонії щирі співчуття родині загиблого, зокрема дружині Ларисі Олександрівні, синам. ■

У боях за Україну загинули мужні сини Волині:

Дмитро ЧУМАЧЕНКО — командир авіаційної ланки авіаційної ескадрильї в/ч А0959 204 Севастопольської бригади тактичної авіації імені Олександра Покришкіна (вона з 2018-го дислокується в Луцьку);

Анатолій ШАПОШНИКОВ — сержант в/ч А0959 204 Севастопольської бригади тактичної авіації імені Олександра Покришкіна;

Олександр ПАРФЕНЮК — рядовий, який проходив службу на посаді стрільця-санітара механізованого відділення військової частини А1008;

Микола БУЛАВКА — командир відділення, головний сержант батареї, прапорщик, який мешкав у селі Зачернеччя (уродженець села Черемошна Воля) на Любомльщині;

Михайло ПРИСТУПА — уродженець села Милуші Луцького району, матрос 503-го окремого батальйону морської піхоти;

Андрій МЛИНАР — боєць із села Турівка Володимир-Волинського району;

Василь ЧАЙКА — воїн із села Залужжя Володимир-Волинського району;

Андрій ТРУШ — юний боєць із Любешова, якому було лише 18 років;

Євген АНТАЛОВЦІ — старший солдат, житель Нововолинська;

Олександр ГОРБУНОВ — боєць із Благодатного (Нововолинська міська рада);

Олександр АГАФОНОВ — боєць із Нововолинська;

Віталій АРШУЛІК — рядовий гранатометник механізованого батальйону, житель села Новокотів Луцького району;

Олександр ТОКАРСЬКИЙ — командир стрілецького взводу, житель міста Рожище Луцького району;

Павло ВАЩУК — військовий із села Гірки на Ратнівщині;

Микола КОРНІЙЧУК — кулеметник ДШК, житель села Романів Луцького району;

Анатолій БОГОВІД — боєць із

села Піски-Річицькі, що на Ратнівщині;

Віталій КАРПЕЦЬ — боєць із села Кременець Луцького району;

Павло ХОМИК — військовий-контрактник ЗСУ із Луцька;

Микола КРИВОВ'ЯЗОВ — боєць із села Скригове на Горохівщині;

Микола ТКАЧУК — прикордонник, житель села Новосілки Володимир-Волинського району;

Георгій ПЛІСАК — військовий із Луцька;

Ігор МОДІН — боєць із села Заставне на Іваничівщині;

Олександр ІВАНЮК — боєць із села Бірки на Любешівщині;

Ігор ТРИЧУК — боєць із села Вишочне на Ратнівщині;

Андрій НАЗАРОВИЧ — боєць із міста Ківерці;

Віктор КОХАНЮК — військово-службовець, житель Луцька;

Михайло ЛІЩИНА — військово-службовець із села Шкільня на Горохівщині;

Володимир ЗІМИЧ — військово-службовець із села Зимне Володимир-Волинського району;

Роман МИХАЛЕВИЧ — військово-службовець із села Замшани на Ратнівщині;

Владислав ОНИЩУК — військово-службовець із села Судче на Любешівщині;

Костянтин НЕДЕЛКОВ — військово-службовець із Нововолинська;

Олександр КАТЕРИНЮК — військово-службовець із села Березолуки на Рожищенщині;

Олександр ДМИТРУК — боєць, уродженець села Карпилівка на Камінь-Каширщині, житель Ковеля;

Аркадій ЗАЙЦЕВ — старший лейтенант, житель Луцька;

Юрій ДЗЯТКО — сержант, житель Луцька;

Олег ОРЛОВ — рядовий боєць, житель Володимира;

Павло ЧАХРАЙЧУК — боєць із села Журавичі на Ківерцівщині. ■

Погляд

Василь УЛІЦЬКИЙ,
редактор відділу
політики газети «Волинь»

Там, де моя донька грала у футбол, прилетіли ракети...

За кожну дитячу сльозу московія
має бути покарана

Фото з архіву Василя Уліцького.

Найкраще путінській орді вдається воювати із лікарнями, школами та стадіонами.

Не йде з пам'яті 91-річна бабуся, якій довелося провести місяць десь поблизу Києва у російській окупації. Вона порівнювала нинішню війну та Другу світову. Каже, що рашисти набагато гірші за гітлерівців. За її словами, німці прийшли, «розбомбили порт» і пішли далі, а ці — натуральні бандити, а не армія. Звичайні бандити, які просто так руйнують та вбивають

Справді, таке враження, що в російських загарбників з людського залишилась тільки біологічна оболонка. А розум, душа, серце — запозичені в істот з якогось паралельного світу. З пекла.

Орда, яка в буквальному значенні слова залишає по собі випалену землю без людей та населених пунктів, з якимось незбагненим оскраженням руйнуючи лікарні, школи, театри, житлові райони...

Перед тим, як сів писати ці рядки, у шкільній батьківській вайбер-групі оприлюднили фото розбомбленого футбольного поля у Києві, де наші діти займаються, точніше, займались спортом (дивіться на світлинах вгорі). На знімках — вирви і ракети, які стирчать із новенького покриття...

Загарбники вбивають, тероризують і руйнують просто задля розваги. І тероризують — масово, натхненно, під схвалення своїх мам-батьків-друзин, про що свідчать численні радіоперехоплення. Не знаю, наскільки тут доречним є анекдот, але він дуже влучно підкреслює всю глибину морального падіння народонаселення території, яку називають російською федерацією:

Путінський нацист, який прийшов із зброєю в Україну, телефонує матері:

— Мам, ми в Ірпені. Тут страшно! Тут м'ясорубка!
— І блендер, блендер також бери!

...83 відсотки! Цілих 83 відсотки росіян, згідно з опитуванням, підтримують дії путіна і вимагають добити українців, втопити їх у крові. Буквально одиниці людей в охопленій нацизмом московії не втратили здатності мислити, шукають правдиву інформацію. Але і з ними розправляються. Коли вчителька з Пензи розповіла дітям правду про те, що світ відгороджується від їхньої держави через те, що вона напала на Україну, новітні «павлики морозови» здали вчительку поліції. Сталін би позаздрив такій пильності юних путінців.

Після того, як дізнався, що друзі у Європі не чули про розбомблений пологовий будинок у Маріуполі, — «певно, десь пропустили у новинах», ще раз переконався, наскільки важливо голосно і невтомно розповідати усьому світу про те, що у нас робиться, які злочини чинить загарбник, скільки людських доль загублено і поламано.

Щоб у жодної людини на планеті не було ані найменших сумнівів у тому, що росія — це держава-терорист, держава-бандит, держава-убивця. Кожна особиста історія має значення! Впевнений, що не тільки ЗМІ, а й мільйони свідків, українських біженців, не допустять ніякої «втоми від України», не дадуть нічого забути. Не маємо права!

За усі ці небачені звірячі злодіяння росія і росіяни рано чи пізно постануть не тільки перед Божим судом, а й перед людським. Жителі московії мають бути ізгоями на планеті і нести відповідальність за свої злочини. Путін і його поплічники — кримінальну, а всі інші — матеріальну та моральну. Спокута їх чекає не на одне десятиріччя. А ми нічого не забудемо. ■

Політика

«Якщо путіну зйдуть з рук злочини в Україні, він не зупиниться»

В авторитетному британському виданні «Файненшл таймс» вийшла стаття п'ятого Президента України, лідера «Європейської Солідарності» Петра Порошенка, в якій він детально пояснив, як ще Захід може допомогти нашій країні. Подаємо головні витяги з цієї публікації

Financial Times, 31/03/2022

◆ Зазнавши важких втрат як кров'ю, так і грошима (завдяки західним санкціям), путін переключився на план Б: зрівняти із землею наші міста та вбити, заморити голодом чи зламати наш народ.

◆ Як Президент України під час першого російського вторгнення у 2014–2019 роках, я знаю: якщо путіну зйде з рук те, що він робить у моїй країні, він не зупиниться на цьому. Як й інші авторитарні режими по всьому світу наважаться зробити те саме в інших місцях.

◆ У лютому 1941 року Британія Черчилля наодинці боролася з гітлерівською нацистською Німеччиною. Як відомо, він тоді сказав США: «Дайте нам інструменти, і ми завершимо роботу». У 2022 році Україна самотужки бореться з путінським божевільям. Тому те саме ми просимо і у наших західних партнерів. Ухваліть закон про ленд-ліз, аналогічний до закону США про ленд-ліз зразка 1941 року. Він має дозволи-

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«Кожна копійка, якої Захід позбавляє путіна, — це копійка, яка не піде на воєнну машину московії».

Це означає тотальне торгове ембарго, у тому числі заборону купівлі ЄС російських енергоресурсів (нафти, газу).

ЄС та Великою Британією, але також відкритий для інших країн, насамперед членів Сімки. Першими трьома фундаментами такого плану могли б бути кредити, надані Україні міжнародними фінансовими інститутами, та одночасно заморожені резерви Центрального банку росії і своєрідна програма допомоги «енергоносії для відновлення» (кошти з продажів російського газу та нафти потрапляли би до спеціального фонду для відновлення інфраструктури України).

◆ Ми знаємо, що перемаємо. Ми знаємо, що ви з нами. Але нам потрібна постійна допомога. З нею ми зможемо відновити міжнародний світоустрій, встановлений після холодної війни. Без такої допомоги і нашої перемоги світ повернеться у 1914 рік — але зі зброєю XXI століття. Таке майбутнє нікому не потрібне. ■

«Західні санкції щодня стримують можливості росії поставити нас на коліна. Але є можливість зробити ці санкції ще більш дієвими. Це означає тотальне торгове ембарго, у тому числі заборону купівлі ЄС російських енергоресурсів (нафта, газ).»

ти національним урядам постачати Україні необхідні речі, включаючи продовольство, боеприпаси, танки, винищувачі, протитанкові та зенітні системи.

◆ Що стосується економічної допомоги: західні санкції щодня стримують можливості росії поставити нас на коліна. Але є можливість зробити ці санкції ще більш дієвими.

◆ Кожна копійка, якої Захід позбавляє путіна, — це копійка, яка не піде на воєнну машину московії. Якщо росії не заплатять за нафту та газ, вона зменшить кількість ракет «Іскандер», які зараз щодня летять у наш бік.

◆ Ми пропонуємо тристоронній план Байдена–Мішеля–Джонсона щодо України, підтриманий США,

Про це говорять

Місцеву владу закликають сприяти переходу громад із московського патріархату у ПЦУ

Вже зараз в Україні діє закон, за яким громади Української православної церкви (московського патріархату. — Ред.) можуть приєднуватися до Православної церкви України

Ольга СОКОЛОВА

Про це сказав народний депутат з фракції «Європейська Солідарність» Ростислав Павленко, коментуючи журналістам законопроект про заборону діяльності Української православної церкви московського патріархату в Україні. «Це справді дуже важливе питання. Чи буде він в порядку денному (закон про заборону УПЦ, автором якого є нардеп від «Свободи» Оксана Савчук. — Ред.), залежить від роботи погоджувальної ради, бо домовилися, що це вирішується консенсусом. І тут питання переговорів», — сказав Павленко.

При цьому він зазначив, що вже зараз без змін законодавства, без потреби у будь-яких інших додаткових кроках існують закони, ухвалені у 2018–2019 роках, які визначають чіткий механізм для того, щоб гро-

мади московського патріархату приєднувалися до Православної церкви України. «Ми чули блажен-

«Згідно із законом від 2019 року, московська церква зобов'язана позначити у назві свою належність до російської православної церкви чи московського патріархату.»

нішого Епіфанія, що близько сотні вже в процесі, близько п'ятдесяти вже приєдналися, інші проходять юридичні процедури. Тож закликаю всіх представників влади, а це питання місцеві влади і адміністрації на місцях, швидше проходити ці процеси, не чинити жодних бю-

рократичних перепон, бо це покаже приклад іншим. Це покаже, що православні церкви України чекають своїх братів і сестер і приймають їх до єдиної сім'ї вірних», — зауважив Павленко.

«Друге — це закон від 2019 року, яким московська церква зобов'язана позначити свою належність до російської православної церкви чи московського патріархату (у назві. — Ред.). Тут вже, оскільки це рівнозначні назви, хай обирають самі, що писатимуть на своїх воротах, але вони зобов'язані це писати, — сказав Павленко. — Думаю, для громад в Україні буде набагато легше визначитися. І так само буде легше визначитись священникам і архієреям московської церкви. Якщо вони кажуть, що вони належать до української церкви, то такі слова мають не розходитися зі справами», — додав депутат. ■

Економіка

Чи добувають на Волині «чорне золото» під час війни?

Як живе державне підприємство «Волиньвугілля» в нинішніх умовах

Алла ЛІСОВА

У КОЖНОГО — СВІЙ ФРОНТ
Виявилося, що зробити матеріал про роботу вугільного підприємства зараз не так і просто, оскільки в колись великому за кількістю виробничих підрозділів «Волиньвугілля» залишилася лише одна шахта — «Бужанська». Тож розшукала її директора. Олександр Онопрієнко був небагатослівний. Одразу сказав, що зараз у принципі інтерв'ю не на часі. Довелося поговорити, в результаті чого погодили: нині кожен повинен робити свою справу — це наближає нас усіх до перемоги.

Олександр Васильович мовив, що, як і раніше, вони намагаються триматися на плаву. Працюють у чотири зміни, у міській раді взяли спеціальні перепустки для безперешкодного довозу людей на підприємство у комендантські години. Добувають потрохи вугілля. Куди мають його збувати, поки що не відомо. Та найбільше директора хвилює гостра нестача кадрів, зокрема слюсарів, ГРОВів та інших вузьких спеціалістів. Це ті люди, відсутність яких може негативно позначитися на виробничому процесі. Для цього підготували листи головам обласної, районної військових адміністрацій, у військкомат з проханням по можливості не призивати в ЗСУ їхніх фахівців, оскільки це може призвести до зупинки виробництва.

Таку ж проблему переживають на недобудованій шахті №10, яка зараз іменується як державне підприємство «Дирекція по будівництву об'єктів». Його керівник Едуард Кукушаний зазначив, що зараз ДП залишилося без енергетика та механіка — загалом не вистачає сім інженерно-технічних працівників, вісім робітників. Це при штатній чисельності в 116 чоловік.

Попри це копальня працює в звичному режимі — ведуться всі планові роботи з утримання у безаварійному стані незавершеного будівництва. Заборгованості із зарплати немає, намагаються навіть розраховуватися за використану енергію, що не завжди вчасно робили навіть у мирний час.

Запитала керівника, наскільки відповідає дійсності інформація про те, що на «десять» шахті

Ще не так давно волинське вугілля йшло десятками тисяч тонн у різні регіони України.

живуть переселенці. Едуард Вікторович зазначив, що окремі кабінети адмінприміщення підготовлені для розміщення двадцяти осіб, які прибудуть із зони бойових дій. Кілька чоловік

найбільший видобуток, ведуться жорстокі бої? Прем'єр-міністр Денис Шмигаль закликав українців, які мають роботу та можливість працювати, повертатися на свої місця й тримати

« Шахтарі працюють у чотири зміни, у міській раді взяли спеціальні перепустки для безперешкодного довозу людей на підприємство у комендантські години. »

можуть навіть там проживати деякий час. На жаль, серед них не буде тих, хто міг би заповнити вакансії на недобудованому об'єкті.

Шкода, що в керівників ДП «Волиньвугілля» не змогла взяти жодної інформації про роботу вверених їм підприємств. В. о. генерального директора Юрій Ключковський повідомив, що його призвали в ЗСУ, й скерував мене до свого першого заступника — технічного директора Анатолія Головка. Останній навідріз відмовився спілкуватися з журналістом.

ШАХТАРІ — СЕРЕД ВОЛОНТЕРІВ

Свій коментар щодо ситуації на ДП «Волиньвугілля» дав голова Волинського теркому працівників вугільної промисловості Роман Юзефович:

— «Бужанська» — діюча шахта, хоч проблем вистачало й до війни. Видають на-гора паливо там, а також на копальні №9, яка вже є окремим підприємством і фактично згортає своє виробництво. А як же інакше, коли в інших вугільних регіонах країни, зокрема на Сході, де був

економічний фронт держави. І шахти в тому числі — для підтримки української енергосистеми, для забезпечення складів вугіллям.

За словами пана Романа, працює дещо в нижчому темпі також ДП «Волиньвантажтранс». Більше того, його працівники своїм коштом виготовляють тшонки й відправляють їх у найгарячіші точки. Навіть збанкрутілий санаторій-профілакторій «Шахтар» і той прийняв людей, які не мали де жити. Багато профспілкових активістів записалися у територіальну оборону. А ще всі, хто може й має бажання, приєднуються до волонтерського руху.

Під час розмови головний профорг керував по телефону, як краще упакувати гуманітарку. Пояснив, що він долучився до роботи благодійного фонду «Сучасна Україна». Співпрацює також із благодійним фондом Федерації профспілок України для забезпечення всім необхідним вимушених переселенців. Вважає, що байдужих і пасивних сьогодні не повинно бути ні серед інтелігенції, ні серед виробничників. ■

Погляд

Олег КРИШТОФ,
редактор відділу інтернет-новин
газети «Волинь»

Хто такі корисні ідіоти і куди поділися «антиваксери» під час війни?

Як і багато відважних співвітчизників, пішли захищати свою землю? Безумовно! Значна частина зараз б'є окупанта, бо в окопі не питають про ковід-сертифікати. Але, звісно, не всі. Збройні сили та тероборона налічують сотні тисяч українців та українок, а нас — десятки мільйонів

Нагадаю, що значна частина представників суспільства без елементарних знань біології, медицини і відповідно вірусології протягом тривалого часу заявляла: «Побачите, які болячки повілазять за рік після того уколу» або «Вони просто хочуть винищити українську націю». Врешті, риторика була схожа на ту, якою окупанти пояснюють нині «наявність» в Україні біолабораторій, де бойових гусей вчать інфікувати слов'ян небезпечними вірусами. То що роблять ці борці зі щепленнями? Мовчать, адже не розбираються ні у військовій справі, ні в дипломатії, ні в політиці? Так, а коли це когось стримувало? Вони пишуть, що білоруси вже під Ковелем, а Луцьк рівно о 22.00 будуть бомбити, бо це сказав родич із СБУ. Звісно, таке роздмухування паніки шкідливе, але не критичне. Гірше значно, коли наші співвітчизники підіграють російським фашистам, розхитуючи суспільство. Я переконаний, що упц (та, що підпорядкована московському патріархату, який благословляє війну проти України) була ефективним постачальником ворожих агентів на територію нашої держави. Втім, про це знає СБУ, і ми вже бачимо приклади затримання диверсантів в рясах. А от заклики палити церкви мп, в'язати тамтешніх священників, що активно поширюють корисні ідіоти, безумовно, небезпечні для нашої держави. «Миролюби-

ві» релігії мають дивовижну здатність провокувати жорстокі кровопролитні конфлікти, й тому росія активно цим користується, сподіваючись, що українці в тилу почнуть розбивати одне одному голови хоругвами.

Є й інша інформаційна бомба, що мені здається ще більш небезпечною. Мова. Щодо цього питання український народ начебто досягнув певного компромісу. Діє закон, який зобов'язує всіх у державних структурах, ЗМІ та сфері обслуговування поспілкуватися державною мовою. У побуті в багатьох містах люди досі спілкуються російською, але їхні діти навчаються українською, а відповідно процес українізації — незворотний. Коли ж у ці русифіковані міста прийшла сучасна орда, місцеві жителі її не зустрічали хлібом та сіллю, а чинили несамовитий опір. Чимало з них втратили все, чого досягнули протягом життя: майно, житло, роботу, а часто й близьких людей. Збентежені, нажахані, вони приїжджають на Захід своєї держави і чують: «Або говори українською, або вертайся туди, звідки приїхав». Такий меседж поширюють сотні, якщо не тисячі, наших з вами земляків. Вважаєте, він зараз доречний? А ще серед мільйонів біженців, звісно, є сотні відвертих негідників — така особливість людства, але не варто виділяти їх й отожднювати з усіма українцями, яких вигнала з дому війна. ■

МАГНІТНІ БУРІ У КВІТНІ

Фото із сайту rbc.ua.

Слабкі — 17. Середні — 7, 20.
Сильні — 18 квітня.
Бережіть своє здоров'я!

Джерело: unian.ua.

РЕКЛАМА

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні.
Вироби з дерева на замовлення. Доставка.
Тел.: 0991813332,
0976492371.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com Тел.: (0332) 72-39-32, 066 82 47 160 — Vodafone, 096 77 31 037 — Київстар, 066 82 47 160 — Viber, Telegram, WhatsApp.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продається половина газифікованого цегляного будинку. Є сарай, 14 соток городу (с. Баківці Луцького району). Тел. 096 4013 120.
- Продається будинок із усіма господарськими спорудами. Є газ, вода, меблі, житловий стан, а також є 0.17 га землі. Заасфальтований доїзд (с. Дорно Луцького району). Тел. 095 32 56 588.
- Куплю будь-яку будівлю з червоної цегли (під розбір). Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Куплю пай або землю с/г призначення у Луцькому районі. Тел. 050 43 85 225.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навіс-

ні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

- Продам корову (тілну другим телам, розтел у травні). Ціна 22 000 грн. (Луцький район). Тел. 068 13 89 596.

- Продам пшеницю (50 тонн), ячмінь, сою, овес, зерновідходи, осипку, гній. Можлива доставка (с. Баківці Луцького району). Тел. 096 40 13 120.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

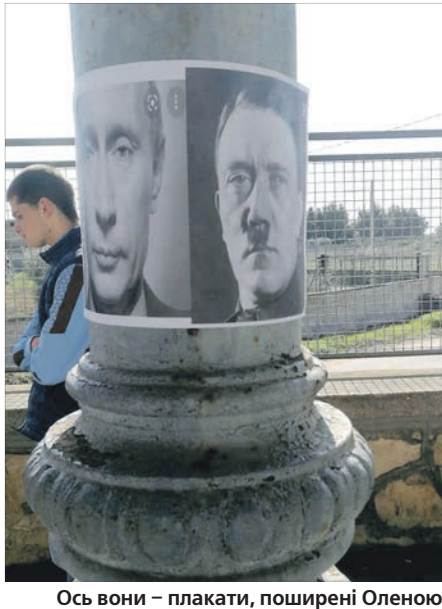
ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублене посвідчення офіцера (серія УК № 252968), видане на ім'я Найдич Олена Миколаївна, вважати недійсним.
- Загублений диплом магістра (серія ВС № 27867096), виданий 30.06.2005 р. Волинським державним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Хомів Марина Тимофіївна, вважати недійсним.
- Загублений атестат про закінчення повної загальної середньої освіти (серія БС № 298909), виданий Луцькою загальноосвітньою школою № 1 на ім'я Кучер Наталія Анатоліївна, вважати недійсним.

Болить душа за Україну!

Сім'ї сестер-волинянок, які мешають в італійському містечку Сперлонга.

Ось вони – плакати, поширені Оленою неподалік посольства росії в Римі.

італійців, що прийшли з відповідними лозунгами висловити протест проти війни...

На початку другого тижня війни Олена й Світлана взялися за збір допомоги для українців.

До речі, в Італії, в місті Форлі, живе її рідна сестра Людмила Іванівна Юлія Євтушик та сім'я її сина Андрія.

... У вікнах будинку цієї родини теж нині жовто-блакитні прапори.

... У вікнах будинку цієї родини теж нині жовто-блакитні прапори. Юлія Євтушик, ще й допомагає вимушеним переселенцям з України...

«В Італії на будинках, в яких живуть мої доньки, тепер — жовто-блакитний і червоно-чорний прапори»

Так волинянки Олена й Світлана, котрі стали на Апеннінах синьйорами, у перші ж дні повномасштабного вторгнення росії в Україну висловилися на підтримку своєї Батьківщини.

Катерина ЗУБЧУК

«ВОЛИНСЬКІ ДІВЧАТА СТАЛИ ІТАЛІЙСЬКИМИ СИНЬЙОРАМИ»

Цю історію я почула від їхньої матері Людмили Євтушик, яка живе у Сереховичах на Старовишківщині.

Завтра зустрінемо разом!

Володарка 1000 гривень від «Волині-нової» прихистила біженців з Київщини

Нещодавно дорогою до мами заїхав вручити подарунок* у вигляді десяти банкнот з Тарасом Шевченком Тетяні Мельник (на фото) із Каменя-Каширського.

Сергій БОРОХ

Тетяна Іванівна не очікувала на такий сюрприз, адже минулого року вже отримала від «Волині» 250 гривень.

обов'язково має бути в хаті. — Знаю, о котрій годині орієнтовно листоноша приносить газети, — каже Тетяна Іванівна.

нішні події в країні. Коли почалася війна, то знайомі з Бородянки Київської області одразу передзвонили і запросили сім'ю пані Тетяни до себе.

*Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

«Виграшу від «Волині» вистачить, щоб передплатити газети на друге півріччя, і на солодощі для внучків ще залишиться!»

Розкажіть по акцію сусідам!

Спеціальний репортаж

«Путіну — смерть!»

Поки стаття вийшла до друку, то Віталій Нагорняк (ліворуч) і Андрій Лебезун «взяли» навіть Калугу — так називається село у прифронтовій зоні на Миколаївщині, куди вони возили подарунки з Волині.

Фото Леся ВЛАШИНЕЦЬ.

Настя з Харківщини з малюнком донечки волонтера Віталія Нагорняка Саші й Людмила з Луганщини з роботами юних горохівчан.

А пиріжки з Горохівщини на передову підписали: «Бандерівські»!

Разом із горохівськими волонтерами Віталієм Нагорняком і Андрієм Лебезуном у дорогу довжиною 1400 кілометрів в одну сторону вирушила і власний кореспондент нашої газети.

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«ВІД СИНА, ЩО ЗАХИЩАЄ МАРІУПОЛЬ, НЕМА ВІСТОЧКИ ВЖЕ ПІВТОРА МІСЯЦЯ...»

У Горохові бус Віталія Нагорняка загрузили генераторами, акумуляторами та іншими запчастинами, вкрай потрібними для військової техніки, а ще — ноутбук, павербанками, карематами, спальними мішками, маскувальними сітками, теплим одягом, продуктами й смаколикami від місцевих господарів.

... Дніпро зустрів нас пронизливим вітром. Попри тривогу, яка не зникає в очах українців від вторгнення на нашу землю російської орди, дніпрани вітали нас приязно, наче з давніми хорошими знайомими.

— У Дніпро тепер привозять тих важко поранених захисників, яких раніше приймали Харків і Київ. Ліків для них треба багато. Окремі стають дефіцитними, — розповідає про чи не найбільшу проблему.

Із сином немає зв'язку півтора місяця, але він у нас із тих чоловіків, які не відступають. Заспокоюю себе молитвами, — у всіх словах, у кожній слезинці матері відчувалася надія.

— Вірю, що вдасться передати бійцям й зокрема, нашому синові все, що ви привезли. Принаймні так обіцяють військові. Потрібні речі, продукти, засоби зв'язку додадуть захисникам маріупольців сили й духу.

— Пішли воювати заради МАЙБУТЬОГО НАШИХ ДІТЕЙ! Ненависть людей у селах та містах до осоружних загарбників очевидна. На воюючих барвистих банерах українці посилають услід за «рускім»

Марина з Кривого Рогу й Юлія з Донецька для військовослужбовців готують смачно, як удома.

кораблем танки й усю іншу нечисть, частина якої вже горить у пеклі, а іншу до нього шодня завзято спроваджують Збройні сили України.

... Зона бойових дій стрічала нас гулом сирен карет швидкої допомоги, які їхали до поранених, а місце призначення — гуркотом від вибухів...

— Для нас війна триває вже вісім років! Ми тримаємося, бо відступати немає куди. За нашими плечима — діти й Україна, а намотував черговий артобстріл начальник штабу із Черкащини.

Доки Віталій і Андрій допомагали військовим розвантажувати бус, я спілкувалася із жіночим товариством. Зв'язківцям Насті й Людмили це не виповнилося й тридцяти, а обоє слухать нарівні з чоловіками вже не перший рік.

Анастасія — з Харківщини. Каже, що пішла на контрактну службу, щоб у мирі підростала її трірічна донечка Ніка. Поки що дівчинку леліють і зіграють своєю любов'ю батьки Анастасії.

— Антон одужає й повернеться сюди. Воюватимемо обоє стільки, скільки буде потрібно! — мовила впевнено, наче викарбувала.

Людмила живе на Луганщині. Вдома її чекає мама й дворічний синочок Матвійко. Недавно отримала від них відео, де Матвійчик дуже завзято береться підмітати вінюком хату ще й орудувати совочком!

У Марини з Кривого Рогу вже дорослий син, який вивозить у безпечні місця біженців. Матусею Юлею з Донецька дуже гордяться тринадцятирічна Аліна, десятирічна Кіра й восьмирічний Максимко.

«ТАТУ, СКАЖИ СОЛДАТУ, ЩОБ ЗАКІНЧИЛАСЯ ВІЙНА!»

Про це попросила перед від'їздом на Донеччину волонтера Андрія Лебезуна п'ятирічна донечка Саша. А її дев'ятирічна тезка Олександра — квітенька Віталія Нагорняка — передала захисникам малюнок із яскравим сюжетом, величким будинком і написом: «Дякуємо вам, наші захисники!».

... Плакала душа, як бачили дітей, зляканих і сонних, в автобусах, на заправних станціях під час коротких зупинок, на руках у втомлених батьків.

Мама, тато і їхній син не залишили вдома під обстрілами своїх улюбленців. Пес швидко задрімав на новому місці, а кіт зник. Шукали муракотуна всі, хто був цього дня в притулку.

Бідака занявкав десь за шафами через кілька днів. Господарям, які передбачиво залишили номер телефону, працівники садочка повідомили про знайді, й ті приїхали за ним усім сімейством за сотні кілометрів... із нашого Ковеля.

... На світанку в кімнаті, де разом з нами ночували кілька сімей переселенців та їхні домашні улюбленці, мене розбудив дитячий плач. Схоже, малечі наспілося якесь хвиття. На щастя, мама була поруч, заспокоїла свою крихітку і благально прошепотіла: «Боже, нехай закінчиться війна!».

Р. С. Перелотиський день після поїздки, у волонтерському центрі Віталія Гладуна бус Віталія Нагорняка знову завантажили всім тим, що замовляли біійч й мої нові подруги. Спершу жіночтво не дуже вірило, що волиняни, які першими підтримали їх у боротьбі з ворогом, ще прийдуть до них.

Зв'язківцям Насті й Людмили це не виповнилося й тридцяти, а обоє слухать нарівні з чоловіками вже не перший рік.

■ Гірко!

Фото Людмили МЕЛЬНИЧУК.

На згадку про пам'ятну подію подружжя зробило знімок із працівницею Локачинського відділу рацу Любов'ю Глум.

У 85 років погодився офіційно... одружитися!

Нещодавно в Локачинському раці взяли шлюб жителі Губина Марія Івашук та Григорій Якимець (на фото). Марії Іванівні — 72, Григорій Прокопович — на тринадцять літ старший. Попри війну, урочистість «молодята» вирішили не скасовувати

Людмила МЕЛЬНИЧУК

ЖІНКУ МАВ, АЛЕ СТОСУНКІВ НЕ УЗАКОНЮВАВ

Марія та Григорій сім літ проживають під одним дахом. І все у них склалося у стосунках, незважаючи на різницю у віці: господарюють собі потихеньку, один одного з пів слова розуміють. От лише про реєстрацію шлюбу чоловік і слухати ніколи не хотів. Без штампу у паспорті Григорію Прокоповичу вдалося прожити 47 літ із попередньою співмешканкою. Коли ж її не стало, а доля звела із Марією, залишався й далі при своїй холостяцькій думці. Мовляв, формальності оті нікому не потрібні. Марія ж так не вважала і так підлаштувала ситуацію, що її суджений здався, можна сказати, без бою.

Аби почути всю цю історію з перших вуст, напередодні урочистої церемонії завітала до Марії та Григорія в гості. Жінки вдома не застала.

— Сусіди закололи кабанчика — Марію попросили допомогти. А вона, як та мати Тереза, — всьому селу помагає, — розповідає чоловік, запросивши до хати. — Вчора поїхала в Луцьк на базар з молочним, то ще й сусідці двоє півнів продала. Вона в мене все вміє, все знає. Вишивок — он скільки! А готує їсти, то аж занадто всього. Щосуботи — пироги в хаті, тортів понапікає, страв

— Отак і незчувся, як Марія мене повністю прибрала до рук. Всього! Вже мене записала і розписала, — Григорій Прокопович знай про своє. **Говорить, нібито нарікаючи, а в очах — радість... Ну що тут скажеш? Доля!**

різних наготує. І тільки ходить за мною: «Йди їсти та йди їсти»...

Жартівливої вдачі чоловік родом із Полтавщини. В Губин на роботу приїхав свого часу за направленням, закінчивши лісничий технікум. Тут хлопець і зіштовся зі старшою на кілька літ жінкою Катериною, у якій квартирував. Двійко її дітей прийняв за своїх. Коли жінка померла, зостався сам. Хазяйнував, як міг, і навіть корови не продавав. А через 7 літ зустрівся з Марією.

— В одного з господарів я мотики час від часу гострив, госи клевав. А Марія з жінками саме приїхала (вона з села Лище, що неподалік Луцька) на прополку саджанців. Отоді ми й приглянулись одне одному. В мене жінки нема, в неї чоловік також помер. Троє її дітей вже свої сім'ї мають... «Тож чого нам самим бути?» — подумали. Отак і зішлись.

А З МАРІЄЮ «ПОДУМАЮ» ВЖЕ НЕ СПРАЦЮВАЛО

Вислухавши передісторію спільного життя, й про основну ціль свого приїзду нагадує, допитуючись:

— Знаю, що подали заяву до рацу. Вперше за життя. Як наважилися?

— Ой той інтернет сільський... Все донесуть! — дивується Прокопович. — Хіба я знав про ту змову? Ото сусід мій — Павлович — зрадник. Я йому так і казав. Він усе знав і мовчав. Тихенько завіз нас із Марією якогось дня на базар в Локачі. Потім сказав, що ще в одне місце треба поїхати. Я й не поняв, що то загс. Стою. Жду. Думаю, Марія якись там документи виробляє. Аж чує вона каже: «Ми хочемо розписатися». Мені як хтось дихання перекинув. Я ж нічого не знав. А дівчата одразу й питають: «То що, Прокопович, згідні?». Я ще захищався, скільки міг. Кажу: «Подумаю». Але то вже не спрацювало. Марія наполягала на своєму. Одним словом, мене женили...

За розмовою й господині дочекався.

— Ми ж заяву подали за тиждень до війни, — каже Марія Іванівна. — Потім, як таке сталося в країні, думали, що, може, не працює загс, тож нас не розпишуть. А тут вже й термін підганяє... Стали дзвонити, питати дівчат. Сказали, щоб ми приїжджали.

— А чи змінилося щось у вашому житті від штампу в паспорті? — звертаюся до подружжя.

— У мене — нічого. Яким я був, таким і останусь. Хіба тільки те, що був нареченим, напевно, одним на всю Україну, який женився у таких літах, — усміхається чоловік. — То Марії так важливо, щоб все було по закону.

— О, за своїм Грицьком я тільки світу побачила, — говорить жінка. — Бо ж раніше жила з пияком. Всю роботу і дітей на собі 42 роки тягнула. А Грицько мій — працюватий. Він розуміється і на бджільництві, й садівництві — біля того всього любить позаглядати. На свої літа — жвавий. На сам верх дерева — чи то вишня, чи черешня — вилізе, пообриває все до ягідки. Мені тільки ставай і давай лад готовому.

— Отак і незчувся, як Марія мене повністю прибрала до рук. Всього! Вже мене записала і розписала, — Григорій Прокопович знай про своє.

Говорить, нібито нарікаючи, а в очах — радість... Ну що тут скажеш? Доля!

Цю пам'ятну подію у своєму житті подружжя відзначило, як і годиться. Марія наготувала смаколиків. Покликали сусідів. Павлович (той самий зрадник) прийшов. Гості жартували, вітали «молодята», гукали «Гірко!» Прожити при здоров'ї та в злагоді до ста літ і більше бажали. ■

■ Наші консультації

Як спілкуватися з родичами з росії?

Рекомендації у новій постійній рубриці сайту lb.ua «Питання-відповідь» дає військовий психолог, експерт у сфері інформаційно-психологічних операцій і контррозвідального захисту, уродженець Луцька Олег Покальчук

Фото із сайту youtube.com.

Родинні зв'язки для українців, як досить патріархальної і консервативної нації, багато століть були безумовним пріоритетом, оскільки в економічних, соціальних і безпекових питаннях можна було розраховувати тільки на кривих. З часом ця ситуація змінилася. В Україні, як, у принципі, у всьому світі, патріархальна родина як така зазнала деформації і трансформації.

Вісім років тому в нашій історії відбулося ось що: родинні зв'язки з тими родичами, які мешкають на території росії, почали дуже стрімко тоншати і рватися, оскільки з'ясувалося, що ті люди живуть в абсолютно іншій реальності. Просто не було про що говорити. Але це зачепило відносно невелику кількість українських громадян — тих, які були на війні або на окупованих територіях. Вони розуміли весь драматизм ситуації і відчували цивілізаційний розрив у міжособистісних стосунках з родичами з того боку.

Водночас із 2014 року ми набули нових соціальних зв'язків, познайомилися і породичалися з величезною кількістю людей, які не є нашими кривими, але фактично є членами наших родин.

Сьогодні в росії живе величезна кількість українців за походженням. Серед них є чимало людей, які кривно споріднені з нашими співвітчизниками, але **це громадяни рф, вони себе так ідентифікують. Це принципівий момент.**

Далі виникає питання моралі. Що таке мораль? Це ставлення до людей, яких ми знаємо. А етика — це ставлення до людей, яких ми не знаємо. Мораль має внутрішньосімейний пріоритет: не можна розказувати людям, як вони мусять ставитися до своїх рідних. Очевидно, що

«Я не знаю, про що з ними взагалі можна говорити. Згадувати те, що було 10, 20, 30 років тому між вами? Це вже просто історія, яку путін перетворив на попіл».

це їхня особиста справа. Але **питання, чи дійсно ви в цій ситуації маєте справу з рідними людьми, якщо вони духовно чужі, ментально чужі і вас пов'язує лише біологічна спорідненість, яка в сьогодишньому світі вже мало що означає.**

Це люди, які не виїхали з росії, які лишаються її громадянами і, по суті, підтримують політику путіна. Які несуть моральну

для припинення спілкування більше не існує. Хоча він існував в українській культурній свідомості тривалий час. На цьому побудована вся класична українська література, «Кайдашева сім'я» і так далі. Родина, церква і земля — було лише три опції, на яких усе трималося.

Зараз, коли цих опцій стало 30 або й 300, бар'єр кривності став дуже символічним. Люди тримають-

«Ваші родичі — це Україна. А ваші родичі в росії — це не ваші родичі. Це тіні забутих предків.»

і політичну відповідальність за все, що робить їхня країна та уряд.

У вас немає більше там рідних людей. Є громадяни ворожої країни, які в масі своїй схвалюють політику геноциду щодо українців.

Тому вибір — спілкуватися чи не спілкуватися — треба робити без урахування цього кривного зв'язку. Я не знаю, про що з ними взагалі можна говорити. Згадувати те, що було 10, 20, 30 років тому між вами? Це вже просто історія, яку путін перетворив на попіл. **Що швидше ви зробите свій вибір і залишите цих людей в альбомі історії, то буде легше для вас.**

Кривності як бар'єра

Джерело: lb.ua ■

Вітаємо!

Ювілейний день народження зустрівла **Наталія Йосипівна ТРОФІМУК.**

З-поміж усіх вітань, вочевидь, найдорожчі від родини, дітей та наймилішої внучки Міланочки.

Зичимо гідного продовження чудового роду, дорога наша Берегине! В любові, щасті, красі, вірі, турботі нехай минає кожен Богом дарований день!

І нехай обов'язково ваша особиста ювілейна весна стане ще й ВЕСНОЮ ПЕРЕМОГИ УКРАЇНИ!

Щасливого багатоліття під Господньою опікою та в любові рідних!

■ Редакційний щоденник

«Привези мені дитину, а сама вертайся — сиди і жди, коли прилетить ракета з Білорусі»

Чим переймалася і з чого дивувалася впродовж останнього часу редактор відділу місцевого самоврядування і сільського життя газети «Волинь» Аліна ВІТИНСЬКА

2 березня я вимушено покинула Україну. Поїхала не тому, що боялася чи не вірила. Поїхала — щоб вивести сина. Щоб він не боявся і не питав, чому я цього не зробила, якщо була можливість. А можливість була. В Європі восьмий рік працює його батько, мій чоловік, він і наполіг на цьому непростому для мене рішенні. Через тривале його перебування за кордоном наше бачення майбутнього України після бомбардування Києва 24 лютого трохи розійшлося. Отже, питання стояло передусім у моїй відповідальності. І на сьомий день війни ми з малим поїхали до Польщі...

«ІЗ КОЖНОЮ НОВИНОЮ ПРО ЗАГИБЛИХ УКРАЇНЦІВ ЗАРОДЖУВАЛОСЬ ПОЧУТТЯ, ЯКОГО Я НИКОЛИ НЕ ВІДЧУВАЛА»

Після довгих дискусій про те, чи є сенс виїздити з мирного Луцька, чоловік сказав: «Або їдеш з малим сюди, або я повертаюся до України. Або привези мені дитину, а сама вертайся — сиди і жди, коли прилетить ракета з Білорусі». Я розуміла, що чоловік не жартує. Знаючи його впертість, розуміла: якщо не вивезу сина — приїде, і нічим добрим це не закінчиться. Всупереч власній волі почала пакувати речі. Подумала: чим можу допомогти зараз Україні? Тільки працювати, підтримуючи разом зі своїми колегами інформаційний фронт. Робитиму це на відстані. І від цього стало трохи легше. Але із кожною новиною про загиблих українців проростало те, чого я ніколи не відчувала, напевне, — почуття ненависті.

На перших шпальтах польської преси — тема війни росії проти України.

«ЧАСТО ДУМАЮ: ЧИ ЗМОГЛИ Б МИ ТАК ДОПОМАГАТИ, ЯК ПОЛЯКИ?»

Ми перетнули кордон о 22-й годині. Їхали аж на Захід Польщі, в бік Гданська, де в невеличкому містечку Тчев чоловік винайняв квартиру. Житло тут коштує трохи дешевше, ніж у великих містах (у Варшаві, приміром, двокімнатна обійдеться у 500 євро, у Гданську — ще дорожче, ми ж платимо 320). Та й ближче до столиці знайти житло на той момент було фактично неможливо. Міста і навіть села — переповнені біженцями з України.

Так склалося, що ми поселилися в місті, де 1939 року розпочалася Друга світова війна. Німецькі війська вторглися на територію Польщі з трьох напрямків по всій довжині кордону, атакувавши аеродроми і військові бази в Балтійському морі. У Тчеві про Другу світову нагадує багато місць. Про неї тут пам'ятають. Про російсько-українську війну — також. На всіх адміністративних спорудах нині майорять жовто-блакитні прапори. Стає тепліше від цього. На перших шпальтах друкованих видань — матеріали про події в нашій країні. Газети виходять із заголовками: «Путін вбиває матерів і дітей», «Не стріляй в дітей, не плати за вбивства!», «Неймовірна оборона України: Героям слава!», «Українці, ми з вами», «Україна в крові, Україна бореться».

Фото із сайту newsweek.pl.

Підтримка Польщі вражає. Крім державної, відчувається й людська — просто серед вулиць. Пересічні поляки намагаються зарадити хто чим може: усе підкажуть, покажуть, заведуть, підвезуть. Українцям допомагають волонтери, починаючи від кордону. Одразу на митниціх діють пункти прийому біженців, де можна отримати інформацію, харчування, медичні послуги.

У березні Польща прийняла закон про допомогу українським громадянам, які ті-

«Тут нам не просто співчують, а дійсно допомагають. У Польщі нас зустрічають з привітністю, яка розчулює.»

кають від вторгнення росії. Він гарантує фінансову підтримку польським сім'ям, які приймають біженців. Їм виплачують по 1200 злотих на місяць (трохи більше 260 доларів). Завдяки цьому закону вимушені переселенці зможуть перебувати в Польщі 18 місяців на законних підставах. «Біженці з України мають знати, що вони в безпеці під час війни», — запевнив польський прем'єр Матеуш Моравецький.

Чимало поляків взяли українців до себе додому. Мою подругу з Луцька із двома маленькими дітьми прихистила сім'я у Познані. Вони живуть в родині безплатно. Таких прикладів є чимало, але переважно це ті, хто виїхав з України першими. Хто поїхав пізніше, як і ми, — змушені винаймати житло, і станом на 2 березня знайти його уже було не просто.

Ще одна хороша ініціатива для українців, якою скористалися і ми, — отримання коду «песель» (ідентифікаційний номер). Із ним українці в Польщі можуть влаштуватися на роботу, отримати доступ до медицини та освіти, а діти — піти в школу. Щодо останнього пункту: не обов'язково, але більшість батьків зголошуються. Адже, хоч і базових знань, не розуміючи мови, дитина не отримає, але це можливість принаймні трохи її вивчити. До наших школярів тут досить лояльні. Забезпечують необхідним для уроків приладдям. Здебільшого українські діти ходять у польські класи, де вони вчаться разом з місцевими ровесниками. Про спеціальні класи для українців ми не чули. Але знаємо, що в окремих школах (залежно від міста) з нашими дітьми працюють українські вчителі, викладають обов'язкові предмети: рідну мову та літературу, математику. Що важливо: відвідування польської школи не означає, що дитина завершить навчальний рік, тобто буде переведена в наступний клас. Так нам пояснили. Тож мій син навчається дистанційно в українській. Але «для досвіду» готуємось до відвідування польської також.

Біженці, які перетнули кордон після 24 лютого, мають право на одноразову грошову допомогу в розмірі 300 злотих (майже 70 доларів). Крім того, передбачена фінансова допомога за програмою «Сім'я 500 плюс» (українська родина, яка має на утриманні дітей, щомісячно одержуватиме від держави 500 злотих).

Загалом Польща надала прихисток уже понад двом мільйонам моїх співвітчизників. Тут нам не просто співчують, а дійсно допомагають. Нас зустрічають з привітністю, яка розчулює. Такої підтримки Україна, мабуть, не чекала. Часто думаю: чи змогли б ми так, як поляки?

«НЕНАВИДЖУ. І ЩЕ БІЛЬШЕ ЛЮБЛЮ!»

Березень-2022 — найдовший місяць у моєму житті, адже щодень минає в очікуванні. А я ж волюю надгожувати, аніж чекати. Третій тиждень живу в чужій країні і ненавиджу все сильніше. Ворогів. І слабаків. Ніколи не пробачу кацапю-кровопивцю, яка убиває мою Батьківщину і її людей. А ми наївно вірили, що в XXI столітті така жорстокість неможлива. Тих, хто мені плює в обличчя, кажучи, що ми не переможемо. Тих, через кого я покинула рідну землю, місто, дім, роботу, друзів, батьків. Знаю, що повернуся. Бо дуже люблю. Своїх — країну, місто, дім, роботу, друзів, батьків... ■

■ Увага, вікторина!

«Життя людського строки стислі. Немає часу на поразку»

Так мудро учить нас знаменита Ліна Костенко. Тож, друзі, навіть в інтелектуальному конкурсі ми також не маємо права опускати руки

Грицько ГАРБУЗ

Я розумію, що і в мирний час не кожен міг прочитати тритомник на 500 з лишком сторінок крутезної сучасної української антиутопії, але у другій частині запитання є ж стільки підказок... Тим паче, що сьогодні додалися нові, адже завдання туру № 1 нашої інтелектуальної вікторини автоматично перенеслися на тур № 4. Дерзайте!

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» — 4

У крутезній антиутопії, яка нині сприймається як реалістичний військовий роман, в якій знаний і шанований багатьма із вас автор передбачив віроломний напад росії на Україну, головний герой вирушає на важливі закордонні перемовини на летючому транспорті, що отримав своє ім'я від тварини.

Сама ж тварина асоціюється у нас із вогнем, хоч і не дракон, адже в деяких країнах виконувала роль канделябра; також із легендою про планету Земля; звісно — з часом, швидкістю і відстанню; екзотичними островами,

«Призові кошти в конкурсі ми перерахуємо на допомогу українській армії і вкажемо ваше ім'я як волонтера-благодійника.»

виробом Фаберже, навіть із консервою, авторською «спіонереною» на Заході казкою про символ щастя чи «антикоктейлем Молодова»...

Що за тварина знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 13 квітня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграві призових волонтерських 200 гривень на допомогу українській армії (100 — від «Волинь-нової» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна.

Кривавому путину — смерть, смерть, смерть!

))) Анекдоти

))) :)) :))

Оголошення на паркані. «Куплю 2-3 полонених москалів для роботи на городі у весняно-осінні періоди».

))) :)) :))

Російські війська спантеличені: їм обіцяли квіти, але не уточнили, що на могилу.

))) :)) :))

Можна безкінечно дивитися, як тече вода, як горить вогонь, а тепер ще й на те, як палають російські танки та БМП.

))) :)) :))

Народна мудрість: якщо росія ведмідь, то Україна - вулик із бджолами!

■ Про це говорять

Лучанка розповідає, що мітинг в Осаці проти війни в Україні викликав велику увагу в місцевих ЗМІ та громадськості.

Світлана Ташіро разом із колегами підготували на демонстрацію плакати з фото із найгіршими подіями, щоб у найдальшому куточку світу люди знали правду.

«ЩОРАНКУ ТУТ, ВІД ОСАКИ ДО ВАРШАВИ ТА БЕРЛІНА, МИ ЗВІРЯЄМО НОВИНИ З РІДНИХ МІСТ»

Дочка пані Катерини Олена переїхала до Німеччини майже одразу після того, як з трьома дітьми й чоловіком утекла від окупантів з рідної Донеччини. Зараз вона регулярно збирає й передає в Україну гуманітарну допомогу. Каже ось що: «Я дуже співчуваю нашому народу, роблю все, що можу, бо добре знаю, як це — коли навколо вибухає й ти з мінімумом речей залишаєш все, що мав. У 2014 році в Німеччині таку допомогу, як тепер (виплати, спеціальний статус, поселення) не надавали, бо ж ніби не було в Україні війни... Зараз при повномасштабному вторгненні росії усе це є, німці допомагають дуже охоче. Думаю, вони пам'ятають жорстокий урок Другої світової війни».

Саме тому, що є україркою, готова приймати земляків на далеких заморських островах й уродженка Луцька Світлана Ташіро. Жінка мешкає в японській Осаці уже 20 років. Вона та її друзі із Сум, Дніпра, Запоріжжя передали Посольству України в Японії усі необхідні контакти, за якими чекають вимушених переселенців з Батьківщини. Запевняє, що усім, хто зважиться на таку далеку дорогу, буде добре в цій країні. Світлана каже, що японці дуже підтримують нашу

Переселенців з Волині готові приймати навіть у Японії!

Так є, що чимало наших краян переважно з маленькими дітьми з початку війни подалися за кордон. Ми розпитали в окремих з них, як вони облаштовуються, чим займаються й чого прагнуть? Крім того, поспілкувалися із тими, хто виїхав з нашого краю задовго до війни, а нині активно допомагає землякам

Олена КАЛЕНЮК

«МИ ЖИЛИ, ЯК КОРОЛІ»

Поки частина українців евакуюється із зони бойових дій сюди, на Захід України (на Волині це число щодня збільшується, нині це понад 30 тисяч), місцеві, налякані вибухами на аеродромі й регулярними повідомленнями «Йдіть в укриття», наважуються на закордон. Хтось — до знайомих, інші — навмання. Деякі оселяються неподалік рідного краю, у найближчих польських містечках, а частина їде далі, в Німеччину, Італію й деінде. Про їхнє життя, зокрема, дає уявлення фейсбук-група «Українці в Польщі», а ще особисті історії знайомих і друзів. Наприклад, мої — 46 та 33-річні жінки, які мешкають тепер на польській землі, і 67-літня переселенка з Донеччини, що разом із чоловіком ще в 2014-му утекли від війни на Волинь, тепер терміново переїхали до дітей в Німеччину.

Із соцмережі, де наші жінки діляться своїми проблемами, хай на гостинному, але все ж чужозем'ї, зрозуміло, що усіх проблем волонтери вирішити не можуть, бо біженців надто багато. Деякі скаржаться, що не в змоззі знайти житло, інші розпитують у своїх же, як влаштувати дитину в школу, є чимало таких, що бідкаються через величезні черги на оформлення ідентифікаційного коду, необхідного для

допомоги. Ті з лучанок, з якими я спілкувалася, найбільшим «мінусом» життя в Польщі називають відірваність від рідного дому й країни.

46-річна Анастасія виїхала з мамою й сином. У Лодзі їх поселили в гуртожитку, забезпечили усім необхідним. Харчуються власним коштом. Економлять. Однак на матеріальну допомогу подавати документи не хочуть: вірять, що Перемога не за горами, тож вони там не надовго. Син Олег навчається дистанційно: у Польщі він виконує усі завдання, які задають вчителі його рідної луцької школи. Сама Анастасія є волонтером: сортує допомогу в Україну. Однак, каже, тут важко знайти постійну роботу, щоб заробляти на життя, хіба що на 10—12-годинний робочий день. Про гостинність поляків розповідає з великою вдячністю, але відчуває дискомфорт через мовний бар'єр: усе розуміє, але відповісти може лиш українською. Каже, зараз переоцінює життя до війни: «Ви розумієте, ми жили, як королі! І на щось нарікали, а в нас насправді було все супер. Я так вірю, надіюсь і молюсь, що війна скоро закінчиться. Найріднішого для мене в світі немає, як Україна і наш Луцьк. Знаєте, за усе життя своє стільки не молилась, як зараз!».

Інша наша землячка, яка теж виїхала із сином-школярем, ділиться, що найважче діалогу рішення залишити країну.

Були нервування й сльози, однак мусила опанувати себе: «Просто не треба давати собі довго думати, бо на душі стає ще гірше. Потрібно вірити. Нагадувати, що обов'язково вернешся! У Польщі є великий «плюс»: дуже спокійно й не виють сирени». Ця жінка уже влаштувала свого сина в тамтешню школу, тож незабаром вчитиметься за іноземною освітньою програмою. (Деякі вчителі, мушу сказати, вимагають, щоб луцькі діти навіть за кордоном в міру можливостей долучалися до дистанційного навчання в рідній школі. Однак, коли перепитала про це у знайомої вчительки, вона повідомила, що ніяких таких настанов з управління освіти не було).

Ще одна вимушена переселенка за кордоном 67-літня Катерина зараз мешкає в одному з німецьких містечок. Її пам'ять зберігає звуки вибухів 7-річної давнини на Донеччині, коли росія напала на Схід України, а тепер ще й поповнилася луцькими... Оскільки поїхала з чоловіком до дітей, які добре знають мову, у побуті їм дуже комфортно. Катерина ділиться, що зараз допомагає волонтерам і дуже уважно стежить за українськими новинами, особливо волинськими: «Я багато плачу через ті жахіття, але вірю в нашу армію, в людей... Дуже чекаю часу, коли можна буде приїхати додому! Нам тут дуже співчувають, допомагають німці, а є такі, що й плачуть разом із нами».

«Я багато плачу через ті жахіття, але вірю в нашу армію, в людей... Дуже чекаю часу, коли можна буде приїхати додому! Нам тут дуже співчувають, допомагають німці, а є такі, що й плачуть разом із нами.»

державу, резервують місця для проживання й активно передають гуманітарну допомогу: «Ми в Осаці вже готові приймати наших! По телевізору показували, що деякі знайомі й родичі місцевих уже приїхали в інші міста. Взагалі телебачення Японії багато уваги приділяє новинам про війну в Україні! ...Коли ж ми, українці і деякі японці, вийшли на демонстрацію проти дій російських окупантів, то чи не в кожного з нас брали інтерв'ю, записували телефони й потім запрошували на телебачення! Не знаю, чи де ще в якій країні так висвітлюють війну в Україні, як в Японії... Ми, українці, щоранку звіряємо разом новини зі своїх міст — Сум, Дніпра, Запоріжжя, а ще ж у нас є родини по всій Україні: у мене, наприклад, рідний брат мешкає в Луцьку, є рідні у Львові й Херсоні. Ми всі дуже вболіваємо за всіх вас й кожного дня молимося!».

Світлана розповідає, що керівник лише однієї японської компанії Мікітани Хіроші сан, порадившись із сім'єю, переказав Україні 10 мільйонів доларів, виділяє кошти уряд, а крім того, з 25 лютого 15 тисяч японців зібрали 40 млн йєн. Вона каже: «Ви всі наші герої! Бережіть себе!».

■ А ви чули?

Путін приймає смердючі ванни з екстракту рогів оленів

Журналісти-розслідувачі «Проекту» повідомляють, що президента росії в поїздах супроводжує до десятка лікарів, а сам він цікавиться нетрадиційною медициною. Наприклад, приймає ванни з екстракту оленячих рогів

Хоча тепер ці купелі з української крові.

Василь КІТ

«Проект» зазначає, що найчастіше із президентом їздить онколог Євген Селіванов, який також займався проблемами щитоподібної залози. Його називають «лікарем, який може першим виявити проблеми із щитовидкою, зокрема онкологічні». Видання також розповідає про інтерес путіна до ванн з екстракту пантів (м'яких незаконених рогів маралів).

Першим із російської еліти пантовими ваннами зацікавився сергій шойгу, тодішній керівник МНС. У середині нульових він уперше привіз «царя» на Алтай і переконав його на користь процедури — нібито вона покращує роботу серцево-судинної системи та омолоджує шкіру. Знайомий президента стверджує, що того попередили: немає жодного переконливого доказу користі пантових ванн, які мають специфічний запах, швидше неприємний. Але путіну сподобалося, з того часу він бував на Алтаї неодноразово. ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Несподівано на 65-му році життя відійшла у Вічність колишній багаторічний начальник Нововолинського відділення Укрпошти

Лідія Михайлівна КОЖУШКО.

Вона була професіоналом своєї справи, вмілим керівником, шляхетною жінкою, справжньою берегинєю своєї родини. Не вистачає слів, щоб передати смутку і біль, які торкнулися кожного з нас. Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким, підтримуємо вас у скорботі.

Лідії Михайлівні — Царство Небесне!
Працівники поштового зв'язку Іванівщини.

Управління освіти і науки облдержадміністрації та обласна організація профспілки працівників освіти і науки висловлюють глибокі співчуття заступнику начальника відділу дошкільної та загальної середньої освіти Л.І. Роговській у зв'язку з тяжкою втратою — смертю матері

Віри Наумівни.

У цей скорботний час ми сумуємо разом з вами та поділяємо ваше горе.

РЕКЛАМА

Печатки та штампи територіально відокремлених безблансових відділень (скорочено **ТВБВ**) філії Луганського обласного управління АТ «Ощадбанк»

№10012/01; №10012/02; №10012/04; №10012/010; №10012/0218; №10012/018; №10012/041; №10012/042; №10012/043; №10012/044; №10012/046; №10012/047; №10012/049; №10012/051; №10012/052; №10012/054; №10012/055; №10012/064; №10012/0159; №10012/0162; №10012/0163; №10012/0164; №10012/058; №10012/059; №10012/060; №10012/061; №10012/062; №10012/063; №10012/0185; №10012/0191; №10012/0001/002; №10012/0001/002; вважати недійсними.

■ СМАЧНОГО!

Фото із сайту 1000.menu.

Така страва буде доречною до посту.

Вінегрет: різні варіанти улюбленого салату

Один із найпростіших, найлегших у приготуванні та найкорисніших салатів, адже не містить майонезу! До складу вінегрету входять недорогі, бюджетні продукти, які доступні у будь-який сезон та підходять майже під усі дієти й обмеження. Для класичного варіанту обов'язковими складниками є відварені картопля, морква та буряк і квашені огірки та капуста, але за бажанням салат доповнюють відвареною квасолею, консервованим горошком, маринованими грибами, оселедцем, зеленню тощо

КЛАСИЧНИЙ

Інгредієнти: 1 великий буряк, 1 морквина, 2–3 картоплини, 1–2 солоні огірки, 100 г квашеної капусти, 3 ст. л. олії, сіль та перець — до смаку.

Приготування. Овочі вимити і відварити до готовності. Картопля і морква варяться 25 хвилин, буряк слід варити окремо і довше — 50–60 хвилин. Відварені овочі залити холодною водою, остудити, почистити. Картоплю, моркву й огірки нарізати однаковими кубиками, зсипати в миску. Цибулю дрібно пократити і залити окропом на кілька хвилин, щоб позбутися гіркоти. Злити воду і додати до овочів. Капусту відтиснути від розсолу і додати до овочів. Буряк нарізати кубиками. Якщо ви любите, коли овочі в салаті підфарбовані буряком, додавайте його відразу. Якщо не хочете, щоб овочі забарвилися, — змішайте покращений буряк зі столовою ложкою олії, залиште на кілька хвилин, а потім додайте в салат. Посоліть, поперчіть до смаку і вимішайте.

З ОСЕЛЕДЦЕМ

Інгредієнти: 2 морквини, 4–5 картоплин, 300 г філе оселедця, пучок зеленої цибулі, 300 г квашеної капусти, 4–5 солоних огірків, 2 буряки, 4 ст. л. олії, сіль і чорний мелений перець — до смаку.

Приготування. Картоплю і моркву відварити до готовності — приблизно

25–30 хвилин. Буряк варити до години. Овочі остудити, почистити і порізати однаковими кубиками. Солоні огірки також пократити кубиками, кріп і зелену цибулю посікти. Філе оселедця порізати середніми шматками. Всипати інгредієнти в глибоку миску, посолити і поперчити салат, заправити олією. Зверху притрусити подрібненою зеленню.

З ГОРОШКОМ

Інгредієнти: 400 г консервованого зеленого горошку, 300 г квашеної капусти, 4–5 невеликих квашених огірків, 4–5 картоплин, 2 середні цибулини, 1 великий або 2 менші буряки, 2 великі морквини, по кілька гілочок кропу і петрушки, 4 ст. л. олії, сіль до смаку.

Приготування. Картоплю, буряк і моркву вимийте, відваріть овочі до готовності (буряк краще варити окремо), відцідіть та охолодіть. З квашеної капусти злийте розсіл, капусту злегка віджміть. Варені моркву, картоплю й буряк, а також огірки наріжте невеликими кубиками. Цибулю почистіть, помийте і пократити дрібними кубиками. Консервовані горошок відкиньте на друшляк. Зелень вимийте, обсушіть і подрібніть. Перекладіть усі інгредієнти в миску, посоліть до смаку, полийте олією (краще підійде нерафінована запашина соняшникова) і перемішайте. У салатнику посипте вінегрет подрібненою зеленню. ■

■ Все для фронту, все для перемоги!

Директорка музичної школи створила сільський цех фронтівих смаколиків

Із невеликого села Новосілки на Горохівщині в гарячі місця України цими днями відправили вже 17-й бус!

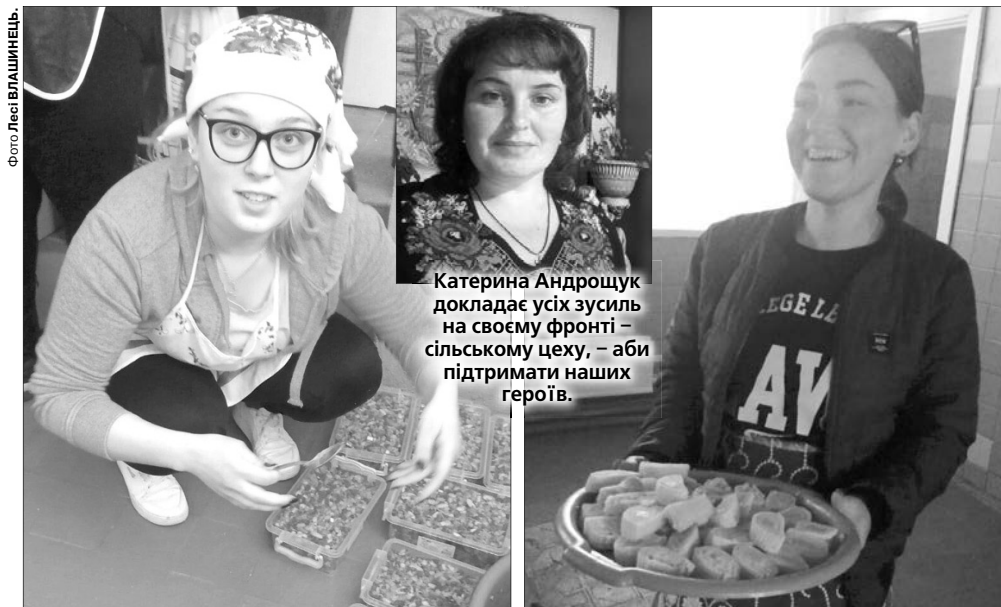

Фото Леся ВЛАШИНЕЦЬ.

Катерина Андрошук докладає усіх зусиль на своєму фронті – сільському цеху, – аби підтримати наших героїв.

Інгредієнти для смакоти виростили на новосілкивських полях.

Для вас, захисники!

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Зорганізувалися господині майже місяць тому. Запевнити захисників, що в них є надійний тил навіть у невеликих селах України, — то ідея місцевої жительки й директорки Сенкевичівської музичної школи

пер Катерина Анатоліївна дивує місцевих господинь умінням верховодити ще й на великій сільській кухні.

Кожного ранку жінки йдуть у їдальню Новосілкивського ліцею Горохівської міської ради з величезними сумками. У них — борошно і яйця, крупи й молоко, сме-

твували односельчани.

З-під жіночих рук швидко-швидко на стільниці вискакують вареники, млинці, налісники з різними начинками. У духовках печуться хліб, пироги, коржики за рецептами місцевих господинь, поруч хтось готує оригінальні салати...

Словом, доки дітки навчаються онлайн, шкільна їдальня не простоює. Тепер вона схожа на вулицю, у якому, поправившись у домашніх господарствах, за роботою від мрій про перемогу усміхаються жінки різного віку.

А місцеві чоловіки відразу везуть ту смакоту в Харків, Київ та інші міста, які потребують харчів. Повертаються вони готують домашні страви для українських військовослужбовців.

Не шкодують для перемоги й грошей. Цими днями лише одного фаршу для котлет і начинку закупили на 10000 гривень, які пожер-

«Доки дітки навчаються онлайн, шкільна їдальня не простоює. Тепер вона схожа на вулицю, у якому, поправившись у домашніх господарствах, за роботою від мрій про перемогу усміхаються жінки різного віку.»

Катерини Андрошук.

До початку війни пані Катерина була учасницею усіх культурно-мистецьких заходів Горохівщини. Її дзвінок-голосам і вродою заслуговувалася й милувалася публіка на концертах, фольклорно-етнографічних дійствах у місті Луцьку. Те-

тана та інша всяка всячина, з якої невдовзі всі разом вони готують домашні страви для українських військовослужбовців.

Не шкодують для перемоги й грошей. Цими днями лише одного фаршу для котлет і начинку закупили на 10000 гривень, які пожер-

■ Що віщує небесна канцелярія?

Примхлива квітнева погода не зупинить опору українців

Найближчими днями на Волині буде сиро та похмуро. До того ж синоптики попереджають про сильні пориви вітру. Надіємось, така погода сприятиме у боях нашим захисникам й докучатиме ворогу

За прогнозами українських синоптиків, **7 квітня буде хмарно, без опадів.** Вітер південно-західний, 9–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі – до 8 градусів тепла, вдень

– плюс 14. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1961-му – плюс 24,2, а найхолодніше – 1978-го – мінус 3 градуси.

8-го – хмарно. Весь день

йтиме дощ, який припиниться ввечері. Вітер західний, 9–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі – 8 градусів тепла, удень – 9.

9-го збережеться хмарна погода. Дощитиме і вдень, і вночі. Вітер західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі – 4–6 градусів вище нуля, вдень – плюс 9.

Фото із сайту obozrevatel.com.

Весна і Україна переможуть!

У Рівному 7 квітня весь день погода буде похмурою, але без опадів. Температура повітря вночі – 6 градусів тепла, удень – 16.

8-го вранці йтиме дощ, який закінчиться до кінця дня.

Температура повітря вночі – до 7 градусів тепла, вдень – 10–12.

9-го у Рівному буде хмарно, дощитиме весь день. Температура повітря вночі – 5–8 градусів тепла, удень – 16. ■

Гуртом переможемо ворога швидко! ■

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43025, Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. ■

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-ноба» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94	ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ	
Заступник головного редактора Борох Сергій Іванович 77-07-70	Політики Уліцький Василь Михайлович 72-38-94	Місцевого самоврядування і сільського життя Вітинська Аліна Степанівна 72-39-32
Головний бухгалтер Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07	Економіки Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78	Освіти і культури Коваленко Оксана Анатоліївна 72-39-32
Відповідальний секретар Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02	Медицини Світлюк Галина Йосипівна 72-20-07	Листів і зв'язків з читачами Федрицький Олег Володимирович 72-39-32
Літературні редактори Харчук Олена Андріївна 72-38-94 Банана Олена Андріївна 72-38-94	Інформації Кравчук Ірина Олександрівна 72-39-32	Реклами Влашинець Леся Степанівна 0971552622
	Відділ інтернет-новин Криштоф Олег Степанович 72-39-32	Приватних оголошень Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32
		Фотокореспондент Філюк Олександр Миколайович 72-38-94

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р А83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299,
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ)

Регістраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 416.

■ Про це говорять

«Толік, я бажаю, щоб усі наші діти, які гинуть у цій війні, снилися тобі до кінця днів!»

Вся правда про футболіста Тимощука: хизувався контактами з фсб, перевіз майно до росії, грав за російську православну церкву

Петро ПАС

Контрольно-дисциплінарний комітет Української асоціації футболу позбавив ексгравця національної збірної Анатолія Тимощука, а нині асистента головного тренера фінансованого «Газпромом» російського клубу «Зеніт» із Санкт-Петербурга усіх здобутих титулів у складі донецького «Шахтаря», ліцензії тренера та відлучив від вітчизняного футболу довічно. Луцька міська рада анулювала звання «Почесний громадянин міста Луцька» найзірковішому волинському спортсмену — саме у 43-й день його народження...

Але інформація, яку оприлюднив у мережі його експресекретар і менеджер Віталій Юрченко, проливає багато світла на темне питання, чому Анатолій Тимощук — колишній патріот, який навіть після триумфу мюнхенської «Баварії» в Лізі чемпіонів позував на камери з синьо-жовтим прапором, — ніяк не ре-

Прессекретар Віталій Юрченко (ліворуч) розповів багато цікавої і сенсаційної інформації про свого колишнього шефа.

«Про контакти з фсб він говорив особисто — і не лише мені, а й друзям. Хизувався.»

це варто публікувати. У мене був власний аналіз усіх подій, — написав Віталій Юрченко. — Є багато прямих і непрямих підтверджень та доказів. Наприклад, усі водії, які обслуговували Тимощука у Санкт-Петербурзі, були працівниками місцевого ОМОНу. Він мав багато особистих контактів як із представниками політичних еліт росії, так і з силовими відомствами.

Якщо його зупиняла поліція, йде «дзвінок друзі» — і всі відпускали. Останнім часом він цим дуже вихвалявся і навіть спеціально порушував правила водіння. Тимощук товаришує, наприклад, із сином Боярського, який

зараз відключає росіян від Instagram, Facebook, усіх соцмереж.

У нього були особисті контакти з Умовним, помічником міністра мвс росії, Міллером і Медведевим з «Газпрому». В останні роки активно співпрацював з рпц, навіть став гравцем їхньої команди. Пізніше виявилось, що адвокати у його справі належать до партії «Єдина росія».

Було багато інших фактів особистих контактів з відвертими зрадниками та ворогами України, як Мармазов, наприклад. Тобто потихеньку складаються всі пазли. Про контакти з фсб він говорив особисто — і не лише мені, а й друзям. Хизувався.

Але, з іншого боку, можемо сказати, що після великих перемог «Зеніта» та успіхів збірної України Тимощук мав високий рейтинг серед українських спортсменів. Він мав унікальну ситуацію, адже народився на заході України, але мав повагу і на сході.

Багато українських політиків з ним контактували — аж до президентів. Принаймні з останніми трьома він точно був знайомий особисто. Вітік інформації міг бути спровокований навіть жінкою, яка живе з Тимощуком (це російська художниця Анастасія Клімова, з якою в ексклюзиві також народилися дві дочки. — Ред.).

Щоб уникнути поділу майна під час розлучення з Надією, він усі статки перевів у росію з різних куточків світу і зробив цю жінку бенефіціаром. Вони не одружені, тому це не майно, набуте під час спільного життя.

Отже, їй вигідно його «злити», щоб стати повним бенефіціаром всього статку. До речі, приватно чи публічно інформацію про співпрацю з росією він не спростовував...»

Р. С. Батько Анатолія Тимощука — Олександр Тимощук — проживає в Луцьку і записався в загін тероборони.

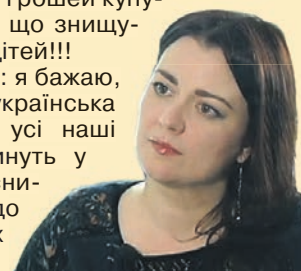
ПРЯМА МОВА

Надія НАВРОЦЬКА, ексдружина Анатолія Тимощука, яка народила футболісту двох доньок, написала емоційний пост у фейсбуці та проілюструвала його знімками з тілами загиблих у війні росії з Україною:

«Толік, подивись, це все наші українські діти!!! Це такі ж самі діти, як і твої українські діти! І вбивають їх щодня люди, яким ти зараз лижеш дупу. І вбиваєш цих дітей ти також разом з ними!

Щодня ти вбиваєш українських дітей! Коли жереш у ресторані по декілька разів на день і кормиш там своїх попів та шлюх! Коли розводиш там бізнеси і шаверми свої! Коли ти купуєш там свої шмотки і заправляєш свої машини! Ти щодня буквально сплачуєш податок упирам, котрі з твоїх грошей купують ракети, що знищують наших дітей!!!

Тож знай: я бажаю, як і кожна українська мати, щоб усі наші діти, які гинуть у цій війні, снилися тобі до кінця твоїх днів!»

РЕКЛАМА

ВИГОТОВЛЕННЯ ПАМ'ЯТНИКІВ
ЗРОБИТИ ЗАМОВЛЕННЯ ТА ОТРИМАТИ ВСЮ НЕОБХІДНУ ІНФОРМАЦІЮ МОЖЛИВО ЗА ТЕЛЕФОНАМИ:

☎ 066 052 28 12 ☎ 097 552 86 93

пamjat.com.ua ✉ krugelposhta@gmail.com

ДОСТАВКА ТА ВСТАНОВЛЕННЯ ПО ВОЛИНСЬКІЙ ОБЛАСТІ.

КОНТАКТНА ОСОБА:
САЧУК АНДРІЙ
ВАЛЕРІЙОВИЧ.

№ В-26
8 000 грн

№ В-153
10 000 грн

№ В-154
7 100 грн
6 300 грн

№ В-158
6 900 грн
6 000 грн

№ В-148
8 500 грн

№ В-142
8 100 грн

№ В-11
9 000 грн

№ В-152
8 100 грн

№ В-156
8 100 грн

№ В-135
8 800 грн

№ В-128
8 100 грн

№ В-165
7 100 грн

№ В-139
8 100 грн

№ В-24
8 500 грн

№ В-71
20 000 грн

№ В-6
6 800 грн

№ В-27
8 500 грн

№ В-26
18 600 грн

№ В-34
12 500 грн

№ В-28
9 000 грн

№ П-8
К 4500 грн
П 5100 грн

№ П-13
К 4700 грн
П 5500 грн

№ П-16
К 4100 грн
П 4900 грн

№ В-50

№ В-37

№ В-33
16 000 грн

№ В-35
13 500 грн

№ В-31
14 000 грн

№ В-32
15 000 грн

№ В-69

№ В-43

№ В-55

№ В-44
20 000 грн

№ В-3
14 200 грн

№ В-14
17 000 грн

№ В-39
13 000 грн

№ В-23
18 000 грн

№ В-91